Ми з мамою і Володею гостювали у тітки Олі в Москві. Першого ж дня мама й тітка пішли до крамниці, а нас із Володею залишили вдома. Дали нам старий альбом із фотографіями, щоб ми розглядали. Ну, ми розглядали, розглядали, поки нам це не набридло. Володя сказав:

— Ми так і Москви не побачимо, якщо будемо цілий день дома сидіти!

Почали у вікно дивитись. Напроти — станція метро. Я кажу:

— Ходімо на метро покатаємось.

Прийшли ми на станцію, взяли квитки і поїхали під землею. Спершу здалося страшно, а потім нічого, цікаво. Проїхали дві зупинки, вилізли.

"Оглянемо, — думаємо, — станцію — і назад".

Почали оглядати станцію, а там сходи рухаються. Люди ними вгору і вниз їдуть.

Стали і ми кататися: вгору і вниз, вгору і ©низ... Ходити зовсім не треба, сходи самі возять.

Накатались по сходах, сіли на поїзд і поїхали назад. Злізли через дві зупинки, дивимось — не наша станція!

— Напевне, ми не в той бік поїхали, — каже Володя.

Сіли ми на інший поїзд, поїхали назад. Приїжджаємо — знову не наша станція! Тут ми злякалися.

— Треба запитати кого-небудь, — каже Володя.

— А як же ти запитаєш? Ти знаєш, на якій станції ми сідали?

— Ні. А ти?

— Я теж не знаю.

— Давай їздити по всіх станціях, може, відшукаємо якось, — каже Володя.

Почали ми їздити по станціях. їздили, їздили, навіть голова обертом пішла, Володя запхикав:

— Ходімо звідси!

— Куди ж ми підемо?

— Байдуже куди! Я нагору хочу.

— А що тобі нагорі робити?

— Не хочу під землею!

І завів ревти.

— Не треба, — кажу, — плакати. До міліції заберуть.

— Хай забирають! Е-е-е!..

— Ну, ходімо, ходімо, — кажу. — Не реви тільки. Он міліціонер уже дивиться на нас!

Схопив його за руку — і хутчіше на сходи. Поїхали вгору. "Куди ж нас вивезе? — думаю. — Що тепер з нами буде?"

Раптом дивимось — назустріч нам мама з тіткою Олею по інших сходах їдуть. Я як закричу:

— Мамо!

Вони побачили нас і кричать:

— Що ви тут робите?

А ми кричимо:

— Ми ніяк вибратися звідси не можемо!

Більше нічого крикнути не встигли: сходи нас угору потягли, а їх униз. Приїхали ми нагору — і хутчіше іншими сходами униз, за ними навздогін. Раптом дивимось — а вони знову назустріч їдуть! Побачили нас і кричать:

— Куди ж ви? Чому нас не зачекали?

— А ми за вами поїхали! Приїжджаємо вниз.

Я кажу Володі:

— Почекаємо. Вони зараз до нас приїдуть. Чекали ми, чекали, а їх усе нема й нема.

— Напевне, вони нас чекають, — каже Володя. — Поїдемо. Тільки поїхали, а вони знову назустріч.

— Ми вас чекали, чекали!.. — кричать.

А навколо всі сміються.

Приїхали ми нагору — і знову мерщій униз. Зловили нарешті їх.

Мама почала лаяти нас за те, що пішли не спитавшись, а ми розповідали, як загубили станцію. Тітка каже:

— Не розумію, як це ви загубили станцію! Я тут щодня їжджу, а ще жодного разу станції не загубила. Ну, поїдьмо додому.

Сіли ми на поїзд. Поїхали.

— Ех ви, пошехонці! — каже тітка. — Шукали рукавиці, а вони за поясом. Між трьох сосон заблукали. Загубили станцію!

І отак цілу дорогу сміялася з нас.

Приїжджаємо на станцію, тітка подивилася навколо і каже:

— Тьху! Зовсім ви мене заплутали! Нам на Арбат треба, а ми на Курський вокзал приїхали. Не в той бік сіли.

Пересіли ми на інший поїзд і поїхали назад. І тітка більше вже не сміялася з нас. І пошехонцями не називала.